

Chín nhưng Chưa Rục

Á Nghi

*Ở không yên, không chạy: sống làm sao?
Đường biệt xứ cứ tự do tìm đến.*

Không phải họ “*sống và học tập noi gương bác*” muốn “*sang xứ Tây để tìm chân lý*” mà vì bị Việt Cộng ép vào đường cùng nên gia đình họ cũng đã phải tìm đường ra biển, vượt qua Cửa Tử để được sinh tồn, nhưng ai ngờ kết quả thật là đau thương:

*Nhà này chết bầy, sống ba
Sau con Quốc Hận, còn: cha, mẹ, chàng.
Nhà kia di tản chín “nàng”
Chỉ còn ngoại, mẹ, họ hàng hai bên.*

Họ là bạn hàng xóm, nhưng kể từ khi “thằng bà con bộ đội” bên nàng lên làm Tổ Trưởng Khu Dân Phố của Phường 22, quận Tân Bình, Sài Gòn thì hai nhà đâm ra nghi ngờ nhau ra mặt vì gia đình nàng phải nuốt nhục trước những tên “cán bộ” xã hội chủ nghĩa vào Nam xưng họ hàng, bà con để ca, bòn, bon, cà* của cải nhà nàng đem về Bắc khoe thành tích xâm lăng; còn bên gia đình chàng có ông nội, ba và mấy ông anh lớn bị đày đi tù ngoài Bắc đến gần chết vì tội cầm súng bảo vệ tự do cho miền Nam.

Năm 1979 cả hai gia đình đã âm thầm vượt biên, rồi tình cờ gặp nhau trong trại tỵ nạn khi chàng và nàng đang chia sẻ trách nhiệm với Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc để phục vụ công ích cho đồng bào, lúc ấy mọi sự hiểu lầm mới được giải tỏa. Nhưng rồi thì đường ai nấy đi cho đến khi tái ngộ trong một niên khóa mới ở trường Việt Ngữ hải ngoại. Thế là họ thân nhau nhiều năm, rồi thương nhau từ năm 1999:

*Nàng không là người dưng rườu.
Mà sao chàng lại say sương?
Mỗi ngày mỗi thêm say đắm!
Họ yêu nhau thật điên cuồng.*

Yêu thế mà lực cản của hai gia đình quá mạnh: bên nàng thì mẹ nói ra, bà ngoại nói vào, còn bên chàng thì cha mẹ lại nói rào, nói va vì mấy “thằng bà con” của gia đình nàng bây giờ đã trở thành cán bộ cao cấp đại gia phì da (hay nói chính xác là đại “da” phi “gia” đem cả tông chi họ hàng từ Bắc vào hưởng thụ và lấn chiếm hết các khu nhà cửa sang trọng của miền Nam). Nên tình đã chín... chín... chín... mà sắp đến năm 2018 rồi họ vẫn chưa thể cưới nhau, Nàng thường nói với chàng:

- Chắc mình phải đợi nhau đến khi nào chín... đủ 4 con số ta mới chung một nhà được quá?

Chàng tuổi không trẻ vốn dòng hào kiệt cười cười:

- Lúc đó anh sẽ cho em “ngồi mát, ăn bát vàng”
- Dạ thôi! Ngồi mát thì cám ơn anh, nhưng bao tử em không ăn vàng được đâu
- Ủ thì ăn cao lương mỹ vị. Mà lúc đó chắc là chúng ta không cần phải qua những thủ tục cưới hỏi rắc rối của hai gia đình khó tính nữa đâu em nhỉ? Hay là như em nói: phải đợi cho đến năm 9999 mình mới gặp lại nhau mà nên duyên vợ chồng? Đúng là **chờ nhau đến chín rục!**
- Bây giờ đã có taxi bay rồi! Khi thời đại đó đến sẽ là **hủ tục** chứ thủ tục gì anh. Họ hàng nhà em cứ ra vào rào đón thế kia thì ai mà chịu nổi?
- Ờ há! Mà Ba Má anh cũng không thể đốp chát rào, va với ai được nữa.
- Ủa, mà có chắc chi chúng mình lại sẽ sinh ra trong hai gia đình y như thế được? Có mà... họa ba đời!

Chàng hiểu thảo thờ dài thụ động:

- Họa ba đời hay phúc hờ em?

Nàng cũng trầm ngâm suy nghĩ thảo, hiểu rồi buột miệng:

- Không được rồi anh ơi! Lúc nào mình cũng thương cha mẹ, ngày ngày khấn vái và ước muốn họ **mãi mãi được bên mình** thì biết đâu ông Trời thương, cho toại nguyện: kiếp nào cũng sẽ như kiếp ấy!

Chàng vốn hiền lành nên chỉ biết thụ động thờ dài, còn nàng lại ngẩn ngơ nhớ về Sài Gòn với:

- . Những quen thuộc của bao kỷ niệm,
- . Những thân thương đã chiếm nửa hồn.

Họ ngồi yên lặng bên nhau, mỗi người với những suy tư riêng biệt một lúc khá lâu. Rồi đứng không, chàng lột một chiếc giày ném xuống biển với tất cả cơn giận. Nàng thoáng chau mày ngạc nhiên nhìn chàng, nhưng rồi lại an phận lặng im trong nỗi trầm ngâm triền miên như muôn thuở.

Và cứ thế hai người ngồi cho đến bóng xế chiều nghiêng rồi mà vẫn chưa chia tay. Chàng muốn về nhưng lại lo nàng cũng đang nhớ đến những cay nghiệt mà gia đình chàng đã đối xử với nàng nên chẳng dám lay động cơn giận ấy lên. Đến lúc thấy nàng cứ tự dấm dấm vào lưng, chàng bèn hỏi khẽ:

- Chắc là ngồi lâu quá làm em mỏi lưng rồi phải không?

Nàng gạt đầu:

- Dạ! Em đang chờ anh ném luôn chiếc giày kia cho đủ cặp rồi mình đi về!

Chàng mỉm cười:

- Ờ há! Anh còn giữ lại làm chi? Một chiếc thì có đi được tới đâu!

Nàng gạt đầu:

- Với lại, số của mình đã đơn cô thì không lẽ nào anh lại để đôi giày tội nghiệp kia cũng lẻ bạn?

Chàng bật cười vô tư:

- Hay là em tự tay quăng đi, quăng cho hả giận!

Nàng lắc đầu:

- Lực tay em làm sao bằng lực của anh, lỡ mơ em lại làm chúng xa nhau với với tội nghiệp lắm!

Chàng hòa theo để phá tan bầu không khí trầm mặc bằng tiếng cười to:

- Lúc này anh giận quá nên quăng được xa, bây giờ bớt giận rồi, có ném thì chắc nó cũng không đuổi kịp bạn trăm năm đâu em à. Hay là để anh xuống bơi, tìm chiếc kia rồi quăng cùng lúc cho chúng được gần nhau nha cưng?

Nàng thông minh hơn:

- Không được đâu anh, dù cùng lúc mà gặp sóng gió thì nó cũng chẳng gần nhau, tốt nhất là vớt lên, cột 2 dây giày lại chặt với nhau rồi mới quăng thì chúng sẽ sống đời với nhau được.

- Vài hôm thăm nước biển, dây mực thì chúng cũng xa nhau thôi em à!

Nàng tự nhiên dậm gót gõ bít thường:

- Chúng có thân, có phận thì phải tự lo chứ! Mình đã xếp đặt buộc "Dây Tơ Hồng" mọi sự cho rồi còn không biết lo? Cứ ở đó mà chờ 9999 như anh thì ráng chịu! Mực với rục hoà, chán anh quá! Anh ném đi rồi về! Mà thôi! Em không chờ nữa! Chờ anh lâu quá em cũng mỏi rục và mực hết xương rồi!

Chàng giương mắt nhìn nàng ngạc nhiên, sao đứng không nàng nổi cáu hôm nay? Hỏi người con gái có:

Đôi mắt mê hoặc lòng người

Cử chỉ dịu dàng tình tứ,

Hương thơm quyến rũ gọi mời,

Nụ cười mang theo ám áp

Và tự nhiên chàng chợt **ngộ ra** câu nói cuối cùng của nàng nên bèn nổi máu... hào kiệt trẻ măng theo: thật chủ động và lạc quan, chàng chạy xuống biển, bơi phăng phăng về hướng chiếc giày vừa đem đến cho chàng một ý chí sắt đá và niềm hy vọng mãnh liệt. Nàng cũng ôm phao phòng hồ và chạy phăng phăng theo trên cát, dõi theo từng cử động của chàng dưới nước, lòng mừng thầm hôm nay sao mà biển lặng...

*

Đâu có sao!

Biển lặng nhưng đã có Sóng Lòng của họ đang nổi loạn rồi! Ai biết được sau đó chàng sẽ làm gì với lời cảnh cáo cuối cùng như một án tử hình ấy của nàng?

Thật là mừng cho tình của họ chín chín chín nhưng chưa... rục!

Họ chợt hiểu cuộc đời còn hạnh phúc

Vì tình yêu còn rục rở góc trời.

Á Nghi